

ע"פ 24613/07/14 - המערער, מדינת ישראל נגד המשיב, מוחמד מחאמיד

בית המשפט המחוזי בחיפה

20 אוקטובר 2014

ע"פ 24613-07-14 מדינת ישראל נ' מחאמיד

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

המערער

מדינת ישראל

נגד

המשיב

מוחמד מחאמיד

פסק דין

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

בפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ע' קוטון) מיום 29.5.14 אשר זיכה את המשיב מחמת הספק מעבירות קשירת קשר לעוון - עבירה לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); התחזות כאדם אחר - עבירה לפי סעיף 441 + סעיף 29 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 414 + 415 + 29 לחוק העונשין; זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר - עבירה לפי סעיף 414 + 418 +

עמוד 1

כתב האישום:

על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.2.09 וביום 23.6.09 נבחן המשיב בבחינות אמי"רם (בחינה למיון רמות שליטה ממוחשבת באנגלית לצורך קבלת סיווג או פטור מלימודי אנגלית במוסדות להשכלה גבוהה באנגלית), שנערכו על ידי המרכז הארצי לבחינות והערכה (מסגרת מיון מועמדים להשכלה גבוהה) (להלן: "המרכז"). בבחינה שנערכה ביום 26.02.09 עמד ציונו על 64 ובבחינה שנערכה ביום 23.6.09 עמד ציונו על 57.

במועד לא ידוע עובר ליום 7.9.09 קשר המשיב קשר עם אחר, שזהותו אינה ידועה, לפיו האחר יתחזה לו, ייבחן במקומו בבחינת אמי"ר (בחינה למיון רמות שליטה באנגלית) ובבחינת יע"ל (בחינת מיון בעברית), כך שהציונים שיושגו בהן ייזקפו במרמה לזכותו של המשיב.

ביום 7.9.09, מועד הבחינות, התחזה האחר למשיב, ניגש לבחינה שנערכה באוניברסיטת חיפה ובמסגרת הקשר ולפי הפרטים שמסר לו המשיב, התחזה בפני המשגיחים כמשיב. באותו המעמד רשם האחר את פרטי המשיב בטפסי רשימת הנבחנים וחתם בהם את חתימתו של המשיב, באופן העשוי להיחזות כאילו הפרטים והחתימה נחתמו על ידי המשיב ובבחינת יע"ל רשם אף חיבור קצר. בהמשך, נבחן האחר בבחינות והשיג עבורו את הציון 221 במבחן אמי"ר (זהה לציון 121 בבחינת אמי"רם). בכך ניסה במרמה להגיע לרמה גבוהה ואף לפטור מלימודי אנגלית במסגרת הלימודים.

ההליך בבימ"ש קמא והכרעת הדין:

בימ"ש קמא החליט, כאמור, לזכות את המשיב מחמת הספק.

בהכרעת הדין ציין בימ"ש קמא כי המשיב כפר במיוחס לו. תחילה טען בא כוחו שהוא מעוניין לקבל את הטפסים המקוריים של הבחינות על מנת להעבירם למומחה מטעמו. כך הסביר שהמשיב הגיש תביעה אזרחית נגד המרכז ובמהלך בקשות להארכת מועד להגשת כתב הגנה הוגשה על ידי המרכז תלונה למשטרה, תלונה זו הניעה את ההליך שבנדון. לדעת ב"כ המשיב הגשת התלונה הייתה "תגובת נגד" לכתב התביעה שהגיש המשיב. נטען כי זיפּו רשימות בכתב יד בשנים 2006 ו- 2007 וכתב היד המתאים הוא לשנת 2009. ב"כ המשיב טען שלדעתו מחברת הבחינה של המשיב אבדה. לאחר הבחינה הוזמן המשיב לבחינה נוספת אך בעצת בא כוחו לא ניגש לבחינה.

עוד צוין כי בדיון נוסף ביקש ב"כ המשיב לבטל את כתב האישום נוכח פגמים בניהול החקירה ונוכח אכיפה בררנית. נטען כי אנשי המרכז נעדרו יושרה וכי הבסיס להגשת התלונה נגד המשיב הוא הגשת התביעה האזרחית. נטען כי המשיב כלל לא קיבל את ציוני הבחינה ומשכך לא קיבל דבר כלשהו במרמה. נטען שהעובדה שהמשיב זומן לבחינה נוספת מוכיחה כי למרכז לא הייתה כוונה להתלונן, אך משסירב המשיב להתייצב לבחינה חוזרת עלתה לראשונה טענה לפיה כתב היד אינו שלו. עוד נטען כי חומר הראיות אינו מושתת על ראיות ישירות כי אם בעיקר על עדויות סברה. משכך נפגעה יכולתו של המשיב להתגונן. לאחר שנשמעו הטענות דחה בימ"ש קמא את ההחלטה, שכן הוברר כי יש צורך בקיום בירור

עובדתי על מנת לאמוד את עוצמת הפגמים הנטענים.

לגופו של עניין, אישר המשיב כי נבחן מספר פעמים אך לא זכר את המועדים ואת הציונים שהתקבלו. המשיב הכחיש שקשר קשר עם מאן דהוא, הכחיש שאדם כלשהו התחזה בפרטיו, וטען כי אף לא היה מודע לעובדה שמישהו אחר נבחן תחת פרטיו. הוסבר כי המשיב עצמו השתתף בבחינה שנערכה ביום 7.9.09, ניגש בעצמו לאולם הבחינות ואף נתקל באנשים מוכרים לו. עד יום הדיון בבית המשפט לא קיבל את ציון המבחן ובשל כך פנה בתביעה אזרחית בבקשה למתן צו שיוורה על הודעת הציון. למרות זאת הציון לא נמסר. הוסבר שמחברת הבחינה שנמצאת בתיק החקירה כלל אינה מחברת הבחינה שמילא המשיב וגם בחקירה הסביר המשיב שכתב היד איננו שלו. לדעת המשיב נרקמה קנוניה ולפיכך צורפה מחברת בחינה לתיק החקירה אשר בינה ובין המשיב אין כל קשר, למעט פרטיו על המחברת, אך ברי, כי המשיב אינו מסוגל היה למלא אותה לא מבחינת רמת השפה ולא מבחינת אופן הכתיבה. מכל מקום, מחברת הבחינה שבידי המאשימה אינה המחברת אותה כתב המשיב בעת הבחינה.

התיק נקבע לשמיעת הוכחות. במהלך שמיעת ההוכחות הוברר כי המשיב החל ללמוד במכללה לאחר שעבר מבחן פסיכומטרי אך בטרם המועד שהיה מיועד להוכחות שלח המרכז מסמך למכללה בה למד המשיב ובגינו הופסקו לימודיו.

בסופו של יום אישר המשיב שטופסי הבחינה מושא ההליך אינם הטפסים אותם כתב, הגם שנושאים הם את פרטיו. לטענתו, ניגש לבחינות ונבחן אלא שנבחן על גבי טפסים שונים ואחרים. הללו נרשמו בכתב ידו. טפסים אלה לא הוצגו ואפשר שאבדו.

הטפסים שבמחלוקת הוגשו לתיק בימ"ש קמא על ידי המאשימה. כן הוגשו שתי חוות דעת לפיהן כתב היד אשר על הטפסים אינו כתב ידו של המשיב. עוד הוגשו טפסי בחינה קודמים שמילא המשיב ביום 7.7.05 וביום 2.4.06. הוגשו רשימות נבחנים מתאריכים 26.2.09 ו- 23.6.09 ולצד פרטי המשיב אף הציון שקיבל בכל אחד מן המועדים. בנוסף הוגשה הודעת המשיב שנגבתה ביום 9.6.10 על ידי החוקר כאשר היא אינה חתומה לא על ידי המשיב ולא על ידי גובה ההודעה.

ההגנה הגישה מסמך שנשלח מן המרכז למכללה האקדמית בה למד המשיב ביום 20.11.12; רשימה הנושאת כותרת "רשימת נבחנים בבחינת אמיר"ם" ובה פרטי המשיב בלבד; מסמך שנשלח למשיב ביום 5.12.12 מהמכללה בה למד, המודיע על הפסקת לימודיו; ומסמך נוסף שנשלח למכללה בה למד מאת המרכז ביום 15.11.12. לפי המסמך הוחלט לבטל את העברת ציוניו של המשיב בבחינה פסיכומטרית מחודש דצמבר 2009 ובבחינת אמיר"ר מחודש פברואר 2011.

בימ"ש קמא ציין כי מחקירתה של נציגת המרכז עלה כי המרכז לא פנה מיידית בתלונה למשטרה אלא רק לאחר מספר חודשים. בסופו של יום נחקר המשיב על ידי החוקר רק ביום 9.6.10, היינו תשעה חודשים לאחר מועדי הבחינות בגין נחשד.

בימ"ש קמא קבע כי החקירה המשטרתית אשר נערכה הייתה דלה מדי. בסופו של דבר הותרה החקירה את המשיב עם

שתי ראיות נסיבתיות עיקריות עמן הוא נאלץ להתמודד, בעוד חקירה מאומצת ומעמיקה יותר הייתה יכולה לשפוך אור רב בהרבה על שתי ראיות אלה. נקבע כי היעדרן של פעולות חקירה מתבקשות פגע במשיב וביכולתו להתגונן. נכתב בהכרעת הדין כי נראה שהיחידה החוקרת הייתה שבוייה בתפיסתה לפיה די בתלונה ובחוות הדעת של המומחים על מנת לגבש תשתית ראייתית מספקת לצורך הגשת כתב האישום, מבלי לבחון אם לא ראוי במקרה חריג זה לשנות את התפיסה הרווחת נוכח טיבה וטבעה של המחלוקת.

בימ"ש קמא ציין כי בענייננו המשיב לא טען בשלב כלשהו כי הבחינות שבמחלוקת נכתבו על ידו או כי כתב ידו שלו מתנוסס על טפסי הבחינות. נהפוך הוא, הוא הבהיר נחרצות, כבר בחקירתו, כי אין מדובר בכתב ידו, אך הסביר שהוא דווקא כן נבחן ביום האירוע. לדידו מסר לבוחנים טפסי בחינה אחרים. בימ"ש קמא קבע כי את טענותיו אלו של המשיב היה על החקירה לאשש או לשלול ובהקשר לטענות אלו היו מאמצי החקירה אמורים להיות מתועלים. אלא שכל ניסיון לרדת לעומקן של הטענות לא נעשה. נכתב כי היה מקום לצפות כי המשטרה באמצעות החוקר תפנה למרכז ותבקש את רשימות הנבחנים במועד שבמחלוקת. העדר רשימות הנבחנים מן המועד בו נטען כי המשיב לא נבחן פגע פגיעה אנושה ביכולת המשיב להוכיח שאכן נבחן בבחינות שבמחלוקת. נקבע כי היה מקום לבחון אם שמו של המשיב נכתב באותן רשימות ואז להשוות בין כתב היד ברשימות לבין כתב היד בטפסי הבחינות. בהמשך היה צורך לחקור את הבוחנים ולתשאלם בדבר אופן זיהוי הנבחנים ואופן החתמת הנבחנים על הרשימות ועל טפסי הבחינות. היה ראוי לבחון אימתי במדויק התגלתה התרמית הנטענת ולבדוק, אם ניתן, היכן היו מונחים טפסי הבחינות בטרם הועברו לגורמים שהחליטו לשלוח למשיב את המכתבים בהם הוזמן להיבחן שנית. היה נכון לבחון אם תושבי ישוב מגוריו של המשיב נבחנו באותו יום ולתשאלם אם פגשוהו, בין אם במהלך הבחינות עצמן ובין אם מחוץ לאולמות הנבחנים. בנוסף היה מקום לבחון כיצד לא אותרה התרמית הנטענת בכל הנוגע לבחינת יע"ל. דווקא בבחינה זו, אליה צורף חיבור כתוב, נראה ברורות ובאופן מידי כי לא מדובר בכתב ידו של המשיב. בימ"ש קמא קבע כי תשובותיו של החוקר בדבר פעולות החקירה שלא בוצעו לא הניחו את הדעת. עוד ציין בימ"ש קמא כי באופן תמוה, רק לאחר קבלת כתב התביעה האזרחית אותרה גם בחינת יע"ל שאינה הבחינה אותה כתב המשיב לטענתו, אך בימ"ש קמא לא שוכנע במידה הדרושה כי לא ניתן היה לשים לב לבחינה זו עוד קודם לכן.

בימ"ש קמא ציין עוד כי חלף חקירה מעמיקה ויסודית, פנתה היחידה החוקרת אל המטה הארצי לצורך קבלת חוות דעת מומחה בדבר טענה שהמשיב כלל לא הכחיש ולמרות שכבר הייתה מצויה בידי היחידה החוקרת חוות דעת אחרת. בימ"ש קמא ציין כי גם בעין לא מקצועית ניתן בנקל לקבוע שלא המשיב הוא זה שמילא את טפסי הבחינות שבמחלוקת. כתב היד לא נראה דומה ולו למראית עין לכתב ידו של המשיב. בימ"ש קמא ציין גם כי דומה שהגורם החוקר בחר להתעלם מן הטענה לפיה תלונת המרכז הוגשה נוכח תביעה אזרחית שהגיש המשיב נגד המרכז וראה בתלונת המרכז כגמורה ונחרצה.

בימ"ש קמא ציין כי בענייננו המשיב הוא צעיר אשר כל שביקש היה לרכוש השכלה גבוהה. במהלך ההליך, נוכח אי ביצוען של פעולות חקירה, המשיב מצא עצמו נדרש להוכיח את חפותו, משל התהפכו היוצרות ועול ההוכחה אינו מוטל על כתפי המאשימה. נקבע כי המאשימה הציגה ראיות נסיבתיות ספורות בלבד ובימ"ש קמא נותר חסר כלים מספקים לצורך קבלת הכרעה מושכלת בהתאם לרמת ההוכחה הנדרשת, נוכח התשתית הראייתית הדלה אותה הציגה המאשימה אשר את חלק הארי שבה המשיב כלל לא הכחיש.

כן קבע בימ"ש קמא כי לאחר שחזה ארוכות במשיב והתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי, אין בידיו לקבוע כי דברי המשיב בשקר יסודם, כבקשת המאשימה. טענותיו הובהרו, דבריו הוסברו, ואף לא נמצאו בדבריו סתירות ממשיות אשר יש בהן להקרין על חוסר אמינות ומהימנות. בימ"ש קמא התרשם כי המשיב אכן חש רדוף על ידי נציגת המרכז נוכח מפגשים שהיו לו עמה בעבר והוא ביכר שלא להיבחן בבחינה אישית מול נציגת המרכז בשל חוויות העבר, גם אם בחינה מחודשת ומקיפה הייתה כרוכה בתשלום נוסף. נוסף לכך הנאשם קיבל את תוצאת בחינת יע"ל והיה מרוצה מן התוצאה, אך את תוצאת הבחינה באנגלית לא קיבל. משכך פנה למרכז ובהמשך הגיש תביעה אזרחית. נקבע כי יש להניח שלא היה פועל במסגרת הליך כה חריג לו ספק היה עמו שקלונו יוצג ותרמיתו תיחשף. בימ"ש קמא התרשם שהמשיב לא היה מודע לציון הגבוה שקיבל במבחן באנגלית ולא היה ער לפער הציונים המשמעותי בבחינת יע"ל. עת הוצגו בפניו טפסי הבחינה במהלך החקירה אמר מפורשות כי אין מדובר בכתב ידו אך בה בעת הסביר כי נבחן ומילא טפסים שונים מאלו שהוצגו לפניו. הודעתו לא נחתמה, לא על ידי החוקר ולא בידיו שלו, ובימ"ש קמא קבע כי קשה היה לקבל את דברי החוקר הוותיק לעניין זה.

בימ"ש קמא קבע כי נוכח העובדה שלא בוצעו פעולות חקירה רבות ונדרשות, נותרו שתי ראיות נסיבתיות עיקריות בהן נאחזת המאשימה ולאורן התבקש ביהמ"ש להרשיע את המשיב. הראיות הנסיבתיות הן שני טפסי בחינה הנושאים את פרטיו של המשיב, לרבות חתימה בכתב יד על אחד מהם, כאשר אין מחלוקת שהמשיב לא מילא את הטפסים ולא חתם על מי מהם. הציון למצער באחת הבחינות על פי הטענה גבוה בצורה ניכרת מן הציונים שהשיג המשיב בעבר. המשיב אמר היה ליהנות מציוני הבחינות הנ"ל בעת לימודיו האקדמאיים. בימ"ש קמא ציין כי לו היה המשיב טוען כי מדובר בכתב ידו על גבי טפסי הבחינה וכי הוא זה שכתב את כל האמור בטפסים, די היה בראיות שבידי המאשימה ובגרסת המשיב אשר חוות הדעת סותרות אותה כדי להביא להרשעתו. אולם המשיב לא טען שמדובר בכתב ידו. הוא לא טען שהציונים שניתנו בעטיין של הבחינות הם הציונים להם לדידו הוא זכאי. הוא אף לא ניסה לשכנע כי כתב היד בטפסי הבחינה דומה לשלו. ההיפך הוא הנכון. משכך, קבע בימ"ש קמא כי לא נשללה אפשרות לפיה קיימים טפסים נוספים אותם מילא המשיב בכתב ידו ואדם אחר, מסיבות השמורות עמו, בין אם בטעות ובין אם במכוון, הוא זה אשר מילא את טפסי הבחינה.

נקבע כי נוכח טענות המשיב כלפי המרכז, השיהוי בהגשת התלונה, היעדרן של רשימות הנבחנים הרלבנטיות למועד הבחינות שבמחלוקת ותהיות נוספות בדבר גורלם של טפסי הבחינה מיום קיום הבחינות ועד המועד בו נמסרו הטפסים למשטרה, בימ"ש קמא אינו סבור כי נכון וראוי לבטל כליל את גרסת ההגנה ולקבוע כי מדובר בגרסה בלתי סבירה ובלתי הגיונית לחלוטין. נקבע כי משלא נשללה התזה החלופית, בעיקר נוכח היעדר פעולות חקירה נדרשות, הספק הסביר עליו הצביעה ההגנה, כעולה מגרסת המשיב וטענותיו, לא הוסר. בימ"ש קמא לא קיבל את טענת המאשימה כי לכל היותר מדובר בספק סתם שאינו סביר ואינו מתיישב עם מבחני ההיגיון והשכל הישר. נקבע כי אמנם מדובר במקרה חריג וייחודי, אך נוכח היעדרן של פעולות חקירה בסיסיות ולאחר שחזה ארוכות במשיב והתרשם באופן בלתי אמצעי מדבריו, בימ"ש קמא אינו סבור כי נכון יהיה לדחות על הסף את דבריו. אמנם המשיב לא פעל דיו על מנת לאשש את גרסו בראיות תומכות, אך אף החקירה התעלמה מאותה גרסה. בימ"ש קמא קיבל את טענת ההגנה לפיה לאחר מספר שנים קשה מאוד לבסס גרסת הגנה אשר ניתן היה לבחנה ולבדקה ב"זמן אמת" וקרוב מאוד לאירועים שנחקרו.

על כן, לאור המפורט לעיל, קבע בימ"ש קמא שנוטר ספק סביר בדבר השאלה אם המשיב קשר קשר עם אחר אשר ניגש במקומו להיבחן ורשם במקומו את טופסי הבחינות מתוך מגמה להקנות למשיב ציונים גבוהים יותר מאלו אותם היה

עשוי לקבל על פי יכולותיו האישיות. נקבע כי מספק זה זכאי המשיב ליהנות. על כן, המשיב זוכה מחמת הספק.

טענות המערערת/המאשימה:

המערערת טוענת כי הכרעת דינו של בימ"ש קמא אינה מבוססת על קביעות מהימנות, כי אם על שיקולי היגיון והסקת מסקנות. משום כך, נטען כי אין מניעה מערכאת הערעור להתערב בהכרעת הדין של בימ"ש קמא.

נטען כי מדובר בתיק נסיבתי, כאשר חזית המחלוקת בין הצדדים צרה ואיננה שגרתית.

המערערת טוענת כי המשיב הודה בחקירתו במשטרה ולאורך ניהול הגנתו בבימ"ש קמא כי הבחינה נשוא כתב האישום, הנושאת את שמו, פרטיו וחתימה הנחזית להיות שלו, לא נערכה על ידו. לטענת המערערת, המשיב טוען כי מדובר בצירוף מקרים במסגרתו אירעו שני אירועים במקביל - אחר נבחן במקומו, ללא תיאום עימו, והשיג ציון גבוה באופן משמעותי מהציונים שהשיג המשיב עצמו עד מועד הבחינה; וכי מחברת הבחינה שמילא בעצמו "נעלמה" בו זמנית. המערערת מציינת כי זיכוי המשיב על ידי בימ"ש קמא נבע, בעיקר, מהיעדר פעולת חקירה אותה מצא בימ"ש קמא כמכריעה - רשימת הנבחנים על הדלת. נטען כי אין מחלוקת שרשימה זו לא נתפסה, אך כי שגה בימ"ש קמא עת קבע כי היעדרה של הרשימה כה משמעותי עד כי לא ניתן לשלול את גרסת המשיב וכי נפגעה פגיעה אנושה יכולתו להוכיח שאכן נבחן.

לטענת המערערת, גם אם היה מקום לתפוס את אותה רשימה, אין ברשימה זו כדי להוכיח מיהו אשר ערך בפועל את הבחינה ואין בחסר זה כדי להביא לזיכוי של המשיב. המערערת סבורה כי גרסת ההגנה של המשיב מופרכת מיסודה ואיננה מתיישבת עם שורת ההיגיון והשכל הישר. נטען כי אמנם התשתית הראייתית בתיק זה, כפי שקבע בימ"ש קמא, איננה רחבה, אלא שברובה היא איננה במחלוקת ולא דורשת פעולות חקירה נוספות.

המערערת מפנה אותנו לבחינה שבמחלוקת (ת/3) ומציינת כי בעמוד השני נדרש הנבחן למלא את שמו ולחתום וכן למלא הצהרה בדבר נכונות הפרטים. המערערת טוענת כי לא יעלה על הדעת שאדם אחר, באקראי, יתבלבל באופן כזה וימלא את הבחינה בשמו, חתימתו ופרטיו של המשיב, זאת מבלי לתאם עימו מראש; יערוך בחינה ממושכת על דעתו בלבד וימלא דווקא את פרטי המשיב; יזכה בציון גבוה משמעותית מזה אשר מצליח המשיב להשיג בכל בחינותיו החוזרות; ובמקביל מחברת הבחינה של המשיב תיעלם באורח פלא, אם בטעות ואם באופן מכוון ורודף מצד המרכז. נטען כי שגה בימ"ש קמא בקביעתו כי כל גרסה, מופרכת ככל שתהא, הנמסרת למשטרה, דורשת בירור יסודי ומעמיק.

נטען כי טענות המשיב לרדיפה אישית נגדו מצידה של נציגת המרכז מופרכות, כבושות ובלתי מהימנות בעליל. נטען כי בימ"ש קמא נמנע מלקבוע כי הוא מאמץ את גרסתו של המשיב וכל שקבע הוא שהמשיב משוכנע, באופן סובייקטיבי, כי הוא נרדף על ידי נציגת המרכז.

עוד נטען כי טענותיו של המשיב לעניין זה, כפי שבאו לידי ביטוי במהלך עדותו בביהמ"ש, לא עלו בחקירתו במשטרה.

בעוד שבמהלך חקירתו טען המשיב כי המחלוקת בינו ובין נציגת המרכז התגלעה כאשר התקשר לברר את ציונו בבחינה נשוא המחלוקת, בעדותו בביהמ"ש הפליג בסיפורים ואיומים שהפנתה כלפיו נציגת המרכז החל משנת 2006. נטען כי גרסתו הכבושה של המשיב השתנתה מספר פעמים במהלך עדותו ונציגת המרכז כלל לא נחקרה על ידי ההגנה על האיומים שהמשיב טען שהשמיעה כלפיו, כמו גם על רובה המכריע של גרסתו.

המערערת טוענת כי המשיב טוען שנציגת המרכז רודפת אותו באופן אישי משך כל השנים, רדיפה שהובילה להעלמת המבחן המדובר והתלונה במשטרה, אך תמוה הדבר שבכל הנוגע למבחנים אחרים שערך המשיב במהלך "תקופת הרדיפה", כך, למשל, בשנת 2009, לא פעלה נציגת המרכז, לשיטתו, על מנת לחבל בהם. דווקא בבחינה שאחר, במקרה, מילא את פרטיו והצליח, בחרה נציגת המרכז להעלים את בחינתו ולהפילול הפללת שווא במשטרה. נטען כי בימ"ש קמא לא התייחס באופן ישיר לתמיהות העולות מן הגרסאות שהעלה המשיב ולא התייחס לכך שנציגת המרכז כלל לא נחקרה על ידי ההגנה בעניין זה ולא הזדמן לה להתייחס לטענות אלו.

נטען כי עדותו של המשיב בעניין זה הייתה בלתי מהימנה באופן בולט והיה מקום לדחות אותה באופן מפורש ולא להסתפק בניתוח תחושותיו הסובייקטיביות של המשיב ביחס לגרסתו שלו. נטען כי השאלה איננה האם המשיב מאמין שהינו רדוף, אלא האם בימ"ש קמא השתכנע כי מדובר ברדיפה אישית כמתואר על ידי המשיב והאם גרסתו של המשיב נמצאה מהימנה.

עוד טוענת המערערת כי המשיב טען כי יש באמתחתו עדים רבים אשר ראו אותו ביום הבחינה ויכולים לאשר את נוכחותו בבחינה והוא אף נקב בשמותיהם של אחדים, על אף שבמהלך חקירתו במשטרה נמנע מלמסור שמות. עם זאת, הגם שמדובר בעדים המוכרים לו, נמנע מלזמן מי מהם לעדות בביהמ"ש. נטען כי שגה בימ"ש קמא כאשר לא העניק להתנהלות המשיב בעניין זה את המשקל הראוי וקבע כי מדובר בהיפוך הנטל וכי הנטל היה על התביעה. נטען כי עדים אלה לא נחקרו כי המשיב לא מסר את שמותיהם בחקירתו במשטרה. נטען כי שמותיהם עלו כגרסה כבושה בביהמ"ש.

המערערת טוענת כי המשיב הוזמן, כנהוג על ידי המרכז, להיבחן בחינה חוזרת, בחינם, אך בחר שלא לעשות כן, אף על פי שזמן לא רב לאחר הקפאת הציון בבחינה ערך מיוזמתו בחינה נוספת בתשלום מלא.

נטען כי אכן תשתית הראיות בענייננו מבוססת על אדניהן של ראיות נסיבתיות, אך הסברו של המשיב למקבץ הראיות, בכללן העובדה שקיימת בחינה על שמו ובחתימתו אשר הוא איננו עורכה, שהציון באותה בחינה באורח פלא גבוה משמעותית מכל בחינותיו האחרות; העובדה כי לא קיימות שתי מחברות בחינה על שמו; העובדה כי הנהנה היחידי מתרמית שכזו הינו המשיב עצמו; העובדה כי נמנע מלערוך בחינה נוספת במרכז, אשר היה בכוחה למנוע חקירה משטרתית, הסברו כי מדובר בצירוף מקרים ורדיפה אישית הינו הסבר בלתי מתקבל על הדעת. נטען כי גם הימנעותו מלהביא עדים מטעמו פועלת לחובתו.

על כן, נטען כי במכלול הנסיבות, שעה שההיגיון והשכל הישר מובילים למסקנה אחת ויחידה - שהמשיב שלח אחר במקומו להתחזות לו ולהשיג במרמה ציון גבוה בבחינה - היה על בימ"ש קמא להרשיע את המשיב ולדחות את גרסתו.

המופרכת.

טענות המשיב:

ב"כ המשיב טוען כי אין זה סביר שלמרות שהרשימה של הנכנסים לבחינה היא המפתח לכל הפרשה, ולמרות שהייתה רשימה, לא המציאו אותה לחוקר.

לטענת ב"כ המשיב, מאחר שהוגשה תביעה אזרחית נגד המרכז, לפתע פתאום הוגשה תלונה במשטרה נגד המשיב. נטען כי המשיב טען גם בחקירתו במשטרה שנציגת המרכז רודפת אותו וכך אמר גם בעדותו בבימ"ש קמא. נטען כי באמצע המשפט, כאשר המשיב כבר סיים 2.5 שנות לימוד במכללה, שלחה נציגת המרכז, למרות שהמשיב עוד לא הורשע בדיון, למכללה שבה למד המשיב מכתב המבקש להפסיק את לימודיו. נטען כי מדובר ברדיפה.

ב"כ המשיב טוען כי למערערת היו כל הכלים, כל רשימות הנכנסים לבחינה, הייתה יכולה להביא לעדות את המפקחים, את האחראי על המבחנים. נטען כי למרות זאת העידו רק את נציגת המרכז ואת החוקר שלא ערך את החקירות המתאימות ובמקום לבדוק את גרסת המשיב, שלח את המבחן לחקירת מז"פ, אשר קבע שטענת המשיב, לפיה זה איננו כתב ידו, היא נכונה. נטען כי במקום שהמערערת תמציא את הראיות שצריך להמציא ותתמודד עם טענת המשיב, היא המציאה ראיות שאינן נחוצות, כגון שתי חוו"ד לעניין כתב היד שהמשיב ממילא טען שאיננו שייך לו. נטען כי המשיב איננו יכול להמציא את הבחינה שנעלמה ולא ניתן להאשים אותו בכך. נטען כי המערערת אינה יכולה לבקש מהמשיב להוכיח שהיה בבחינה.

עוד נטען כי בימ"ש קמא קבע שגרסתו של המשיב מקובלת עליו וכי המשיב אדם מהימן. נטען כי מדובר בביהמ"ש ששמע את כל הראיות ממקור ראשון, שמע את המשיב וקבע שהוא מהימן וכל הסבריו מהימנים וכל הכישלון הוא בשל החקירה הכושלת של איש החקירות.

נטען כי די בכך שהופסקו לימודיו של המשיב אחרי שנתיים וחצי כאשר נותרה לו רק חצי שנה לסיום התואר. כן נטען כי די עם עיניו הדין שנגרם למשיב. עוד נטען כי מדובר בערעור על העובדות שנקבעו על ידי בימ"ש קמא, כאשר המערערת לא סיפקה ראיות מספיקות להרשעה, לא סיפקה את רשימת הנוכחים שנכנסו לבחינה, ויש לדחות את הערעור.

דין ומסקנות:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, את המסמכים שהוגשו לעיונו ואת הכרעת דינו של בימ"ש קמא, אציע לחברי ההרכב לדחות את הערעור שכן לא מצאתי כי יש מקום, בנסיבות העניין, להתערב בהכרעת דינו של בימ"ש קמא.

על דרך הכלל, ניתן משקל רב לקביעת הערכאה הדיונית, המתרשמת באופן בלתי-אמצעי מן העדים, ואין ערכאת הערעור מתערבת בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים [ראו: ע"פ

6460/12 פרעון נ' מדינת ישראל (פסק דין מיום 2/4/14).

אמנם "במקרים בהם ממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על הסקת מסקנות לוגיות מתוך הראיות הנסיבתיות, גדר ההתערבות של ערכאת הערעור יהיה רחב יחסית. עם זאת, לעניין קביעת העובדות שמהן מוסקות המסקנות, בייחוד לגבי מהימנותם של עדים, עומד יתרונה של הערכאה הדיונית על כנו, וכלל אי ההתערבות המושרש בשיטתנו תקף הוא (דעת הרוב בעניין רבינוביץ, בפסקאות 6, 66; עניין סגל, בפסקה 22; ע"פ 9710/10 הילל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 55 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (7.11.2012) (להלן: עניין הילל))." [ע"פ 2661/13 בחרדין יחייב נ' מדינת ישראל (פסק דין מיום 18/02/14), פסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן].

כפי שכתב בימ"ש קמא בהכרעת דינו, מדובר במקרה המבוסס על ראיות נסיבתיות ובענייננו קבע בימ"ש קמא כי הינו סבור שהמשיב הינו מהימן וכי בנסיבות העניין, בעיקר בשל מחדלי חקירה, הפועלים לחובת המאשימה, יש לקבל את הסברו של המשיב לעניין הראיות הנסיבתיות שהצטברו נגדו.

בע"פ 2661/13 הנ"ל נכתב בנוגע לראיות נסיבתיות כי:

"בשונה מראיות ישירות, אשר מוכיחות באופן ישיר את העובדות הטעונות הוכחה (באמצעות חפץ או עד שקלט אותן בחושיו), ראיות נסיבתיות מוכיחות נסיבות, אשר מהן ניתן להסיק מסקנה בדבר התקיימותן של העובדות טעונות ההוכחה (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 227 (השופט (כתארו אז) א' גרוניס) (2002) (להלן: עניין מקדאד); ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 586 (השופט א' פרוקצ'יה) (2003); ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.2007) (להלן: עניין קייס); ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ, [פורסם בנבו] פסקאות 6, 50, 66-69 לפסק דינה של השופטת (כתארה אז) מ' נאור והשופט י' דנציגר ופסקאות 2-3 לפסק דינו של השופט (כתארו אז) א' גרוניס (22.4.2010) (להלן: עניין רבינוביץ); ע"פ 6073/11 סגל נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 21 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (11.6.2012) (להלן: עניין סגל)). בפסיקת בית משפט זה נקבע לא אחת כי ניתן להרשיע נאשם על בסיס ראיות נסיבתיות, רק אם בית המשפט בחן את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסבריו של הנאשם במבחני ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים, והגיע למסקנה מרשיעה חד משמעית. בעת קביעת המסקנה העולה מן הראיות, על בית המשפט לבחון אם ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות מסקנה סבירה אחרת, שאינה מפלילה, ותוביל לזיכוי הנאשם".

כב' השופט ס' ג'ובראן כתב בע"פ 2661/13 הנ"ל (כפי שציין גם בימ"ש קמא בהכרעת דינו) כי -

"בע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754 (2004) עמדה השופטת א' פרוקצ'יה על שלושת השלבים הדרושים לשם הסקת מסקנה מרשיעה מראיות נסיבתיות:

"הליך הסקת המסקנה המפלילה מהראיות הנסיבתיות הוא תלת-שלבי: בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות

כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם". (ההדגשות הוספו - ס' ג')

...

באשר לשלב השלישי, יש לבחון את ההסבר שמציע הנאשם לנסיבות המפלילות שהוכחו לכאורה בעניינו באמצעות מבחן הספק הסביר. כדי להעלות ספק סביר, נדרש הסבר רציני, ולא מסופק או מפוקפק. עמד על כך השופט מ' בייסקי בע"פ 16/82 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 316, 309 (1982) בציינו, כי "יש להבדיל הבדל היטב בין 'הסבר מסופק'... לבין ספק סביר. הסבר מסופק או מפוקפק מטבעו אינו אמין ולמאומה לא יצלח; שלא כן הסבר, המותיר בלב השופט ספק סביר, העשוי לפעול לטובת הנאשם". לצורך הערכת סבירותו של ההסבר שהעמיד הנאשם, יש להידרש לא רק להסתברות האירוע, אלא גם לנסיבות מתן הגרסה, אשר עשויות לסייע בקביעות באשר לאמינותה של גרסה, ומידת רצינותו של ההסבר שניתן (ראו גם: עניין מקדאד, בעמ' 227-228; עניין קייס, בפסקאות 6, 8-9; עניין סגל, בפסקה 21). הסבר תמים לכל ראייה נסיבתית בפני עצמה אינו מספק, היות שהמסקנה המרשיעה בוחנת את הראיות כמכלול. על כן, על הנאשם להציע גרסה שלמה, המתייחסת למכלול הראיות נגדו.

סבורני כי בענייננו, כאשר בוחנים את הסברו של המשיב לעובדות שעולות מתוך הראיות הנסיבתיות שהצטברו נגדו, אין די בהסבר זה כדי להעלות ספק מספיק נגד מכלול הראיות נגדו. המשיב אינו מספק הסבר סביר מדוע אדם אחר, שלא תיאר זאת עימו מראש, יגיע לבחינה ויכתוב את פרטיו של המשיב על גבי הבחינה ויחתום בשמו, יקבל ציון שהינו גבוה בהרבה מהציונים שנהג המשיב לקבל, ואף לא יבוא לאחר מכן לדרוש לקבל את הציון שמגיע לו (במקרה שאכן היה מדובר בבלבול בין המשיב ובין אדם אחר שהשתתף בבחינה). כן לא ניתן לקבל את ההסבר שלפיו מישו שישיב לצידו של המשיב העתיק ממנו, שכן אין זה הסבר סביר, שאדם מוכשר, שכתב בחינה עם ציון הגבוה בהרבה מציוניו של המשיב, יתבלבל ויעתיק את פרטיו, שמו וחתימתו של המשיב לבחינתו הוא. יש לקבל את טענת המערערת כי לא יעלה על הדעת שאדם אחר, באקראי, יתבלבל באופן כזה וימלא את הבחינה בשמו, חתימתו ופרטיו של המשיב, זאת מבלי לתאם עימו מראש; יערוך בחינה ממושכת על דעתו בלבד וימלא דווקא את פרטי המשיב; יזכה בציון גבוה משמעותית מזה אשר מצליח המשיב להשיג בכל בחינותיו החוזרות; ובמקביל מחברת הבחינה של המשיב תיעלם באורח פלא, אם בטעות ואם באופן מכוון ורודף מצד המרכז.

עוד יצוין כי המשיב אינו מספק הסבר סביר לעובדה שטען כי יש ברשותו עדים שראו אותו נוסע ונכנס לבחינה, אך הוא לא דאג להביאם להעיד בבית המשפט או בפני החוקר שחקר את הפרשה. המשיב גם אינו מספק הסבר סביר לעובדה שניתנה לו ההזדמנות להבחן שוב ולהוכיח כי הוא זה שכתב את הבחינה, אך הוא סירב ובחר להיבחן בבחינה כוללת

אחרת, שעליה היה עליו לשלם. טענתו של המשיב כי נציגתו של המרכז מתנכלת לו ורודפת אותו אינה מספיקה לשם קבלת ההסבר שמנסה המשיב לספק למכלול הראיות שהוצגו נגדו במקרה זה.

יחד עם זאת, ולמרות שהסברו של המשיב לסיטואציה שנוצרה ולמכלול הראיות שהצטברו נגדו אינו מהווה הסבר הגיוני המעורר ספק סביר בגרסת המערער/ת/המאשימה, סבורני כי העדרה של רשימת שמות הנבחנים שנכנסו לבחינה מעורר ספק סביר בגרסת המערער. מאחר שהמשיב טען מלכתחילה בחקירתו כי הוא אכן היה נוכח בבחינה וכתב בחינה, אך לא את הבחינה שנמצאה עם שמו, פרטיו וחתימתו, יש ממש בקביעתו של בימ"ש קמא כי היה על החוקר לנסות ולהשיג את הראיה המהותית לעניין זה והיא רשימת הנכנסים לבחינה, שככל הנראה הייתה בידי המרכז. ככל הנראה, לא נעשה ניסיון ממשי של החוקר לנסות ולהשיג ראיה זו ומדובר במחדל הנזקף לחובתה של המערער/ת/המאשימה שעה שבית המשפט בוחן האם עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה.

באשר למחדלי הרשות החוקרת, כפי שנכתב בע"פ 6460/12 הנ"ל (בפסק דינו של כב' השופט י' עמית):

"העדרה של ראיה כתוצאה ממחדל של רשויות החקירה, יזקף לחובתה של התביעה שעה שיבחן בית המשפט אם עמדה התביעה בנטל ההוכחה המוטל עליה. ייתכן אפוא, שבנסיבות מסוימות, מחדלי חקירה יובילו לזיכויו של נאשם מחמת הספק.

...

בכל מקרה ומקרה יבחן בית המשפט האם בנסיבות העניין המחדלים עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמת הנאשם או האם יש חשש שמא הובילו המחדלים לקיפוח הגנתו (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 לפסק הדין (2.11.2006); ע"פ 10082/04 אברמוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 41 לפסק דינו של השופט חשין (כתוארו דאז) והאסמכתאות שם (25.10.2006))."

בע"פ 2661/13 הנ"ל נכתב כי:

"באשר למחדלי החקירה, גם אם ניתן לקבל את הטענה כי חקירת המשטרה לא הייתה מעמיקה דיה, יש לזכור כי "השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר" (ע"פ 7546-06 אבו סבית נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א' גרוניס (31.10.2007); ע"פ 7147/12 סרנגה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 31 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (14.1.2014)). בענייננו, כפי שכבר פורט לעיל, יש די ראיות שמוכיחות את האישום מעבר לספק סביר. עוד יש לציין כי הלכה היא שרק במקרים בהם הפגמים בחקירת המשטרה עולים כדי פגיעה מהותית באפשרותו של נאשם לנהל הגנה ראויה, משקלם המצטבר יטה את הכף לזכותו (ע"פ 5390/96 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(4) 29, 45 (השופטת (כתארה אז) ד' ביניש (1999); ע"פ 10635/08 נעים נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (13.12.2010))."

סיכום:

בנסיבות העניין, למרות שכאמור הראיות הנסיבתיות בתיק מצביעות על אשמתו של המשיב באישומים המיוחסים לו, ולמרות שההסבר שסיפק המשיב למצבור הראיות שהצטבר נגדו איננו הסבר מספק, סבורני כי מחדל החקירה שנפל בעניינינו מוביל לפגיעה מהותית בהגנתו של המשיב, דבר המטה את הכף לזכותו. לכן סבורני כי בנסיבות העניין אין מקום להתערב בהכרעת דינו של בימ"ש קמא אשר זיכה את המשיב מחמת הספק.

הערות בשולי האמור:

בחקירה זו לא בוצעו פעולות פשוטות שיכול והיו מבהירות, לכאן או לכאן, את התמונה. לא נעשה ניסיון לאתר את רשימת הנבחרים. לא נעשה ניסיון לתת למשיב לאתר מתוך כלל מחברות הבחינה את זו שלטענתו נכתבה על ידו. מאחר ורשימת הנבחרים ידועה ניתן היה לאתר נבחרים מישוב מגוריו של המשיב ולחקור האם הבחינו בו נבחן באותו יום. אמת היא כי המשיב יכל היה לזמן עדים אלו ואולם במשפט הפלילי אין הנאשם נדרש להוכיח את חפותו. המאשימה נדרשת להוכיח את אשמתו. במקרה זה לא בוצעו פעולות נדרשות ולכן, והגם שגרסתו של המשיב נראית מפוקפקת, אין בכך ובמכלול הראיות כדי להביא להוכחת האישום מעבר לספק הסביר.

אציין עוד כי ככל שהדבר נוגע לתכלית ההליך הפלילי אין די בראיות כדי לבסס הרשעה. אין באמור כדי להכתיב לגורמי ההשכלה הגבוהה כיצד להפעיל סמכותם בכל הנוגע לזכאותו של המשיב ללמוד. אמנם לא ניתן להתעלם מהזיכוי, כפי שנפסק, ואולם הפעלת הסמכות המנהלית מבוססת על שיקולים נוספים ושונים כאשר תשתית הראיות הנדרשת אינה תואמת את זו שבמשפט הפלילי ואינה כפופה בהכרח, ובעיקר במקרים של זיכוי מחמת הספק או המחדל החקירתי, למסקנות שהתקבלו בהליך הפלילי [ראו: ע"מ 9993/03 **דלאל עטא מוחמד חמדאן נ' ממשלת ישראל**, פ"ד נט(4), 134 (2005); בג"ץ 4545/07 **גנ"ם אברהם לזריאן נ' נציב שירות בתי הסוהר** (7.1.2008)].

כך גם במקרה שבפנינו. ככל שהדבר נוגע להליך הפלילי כשלה המאשימה והוכיח את האשמה שיוחסה למשיב וזאת מעבר לספק הסביר. אין בכך כדי להביע עמדה בכל הנוגע להחלטות אחרות שהתקבלו במוסדות ההשכלה ובגופים הפועלים במסגרתם, וזאת ככל שהדבר נוגע למשיב.

נבהיר עוד כי איננו מביעים כל עמדה בכל הנוגע לסכסוך האזרחי והדין המתנהל בעניין זה בין המשיב לגורמים.

השופט א' אליקים:

אני מצטרף למסקנותיו ולהערותיו של חברי, סגן הנשיא רון שפירא, וגם לדעתי אין להתערב בהכרעת דינו של בית משפט קמא.

המערערת לא צלחה את השלב השני לבחינת הראיות הנסיבתיות כפי שנקבע בע"פ 2661/13 **בחרדין יחיאל** הנ"ל,

ולא ניתן לקבוע על סמך מכלול הראיות כי המסקנה ההגיונית היחידה העולה מהראיות הנסיבתיות הינה המסקנה המרשיעה. הוכח-למעשה גם על פי הודאת המשיב כי בכל אחד משני ימי הבחינה הוגשה מחברת בחינה הנחזית להיות שלו, מבלי שחתם עליה ומבלי שכתב אותה. אולם על פי רצף הראיות הנסיבתיות היה על המערערת להוכיח עובדה נוספת ולפיה המשיב לא נכח בחדר הבחינה באותו יום, הוכחה אותה ניתן היה להוכיח למשל ע"י 3 מקורות ראייניים, רשימת הנבחנים שהוצבה בכניסה לחדר הבחינות וכל נבחן שהגיע רשם עליה את פרטיו בכתב ידו, עדות מי המשגיחים בחדר הבחינה באותו יום למצער באשר לדרך בדיקת זהותם של הנבחנים, עדות מי מהנבחנים שהשתתף בבחינה וקיימת סבירות שהכיר את המשיב (סבירות עליה ניתן היה ללמוד לו היו מציגים בפני המשיב במהלך חקירתו את רשימת הנבחנים).

השופט ב' טאובר:

אני מסכימה.

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור.

ניתן היום, כ"ו תשרי תשע"ה, 20 אוקטובר 2014, במעמד ב"כ המערערת, המשיב וב"כ המשיב.